

2. Про службу в органах місцевого самоврядування : Закон України від 07.06.2001 № 2493-III. - [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/2493-14>
3. Карпа М.І. Компетенція посадових осіб місцевого самоврядування: особливості визначення / М.І. Карпа, Т.М. Кіцак // Державне управління та місцеве самоврядування: зб. наук. пр. Дніпропетровського регіонального інституту державного управління Національної академії державного управління при Президентові України. – Вип. 1 (36). – Дніпро: ДРІДУ НАДУ, 2018. – С. 129-141.

Кирий С.Л.

ПРАВОВИЙ СТАТУС ПУБЛІЧНИХ СЛУЖБОВЦІВ ОРГАНІВ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ

Правовий статус публічних службовців місцевого самоврядування виступає як загальна організаційно-правова форма їх діяльності та реалізації власних повноважень, а також передбачає наявність у громадянина особливих прав, обов'язків, обмежень, пільг, можливостей застосування до нього додаткових заходів відповідальності. Правовий статус публічних службовців органів місцевого самоврядування різниться, оскільки їх повноваження мають різну природу, що проявляється у різному характері управлінських функцій і реалізується як різні категорії посад публічної служби в органах місцевого самоврядування:

– посадові особи місцевого самоврядування, які за характером своєї діяльності здійснюють загальні керівні функції щодо органу місцевого самоврядування як цілісного елемента системи публічного управління в державі, є керівниками органів місцевого самоврядування;

– службові особи місцевого самоврядування – це публічні службовці місцевого самоврядування, які за характером виконуваних функцій здійснюють керівництво у певних секторах суспільних відносин на відповідній території чи є керівниками та спеціалістами структурних підрозділів органів місцевого самоврядування, які не наділені правом самостійного прийняття рішення;

– депутати місцевих рад.

Правовий статус посадових осіб місцевого самоврядування як зазначено в статті 7 Закону України «Про службу в органах місцевого самоврядування» [3] визначається Конституцією України [1], Законами України «Про місцеве самоврядування в Україні» [1], «Про статус депутатів місцевих рад» [5], «Про місцеві вибори» [4], та іншими законами України.

Відповідно до статті 12 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» сільський, селищний, міський голови є головними посадовими особами територіальної громади відповідно села, добровільного об'єднання в одну територіальну громаду жителів кількох сіл, селища, міста та очолює виконавчий комітет відповідних рад, головує на її засіданнях. Повноваження сільських, селищних, міських голів відповідно до глави 3, загаданого закону, стосуються виконання ними організаційної та розпорядчої функції щодо діяльності ради,

забезпечує підготовку програм соціально-економічного і культурного розвитку територіальної громади, формування та виконання місцевого бюджету, забезпечує здійснення делегованих повноважень органів виконавчої влади на відповідній території, скликає загальні збори громадян за місцем проживання, забезпечує виконання рішень місцевих референдумів, рішень відповідної ради та її виконавчого комітету, представляє територіальну громаду як суспільну інституцію, забезпечує на відповідній території додержання законодавства, вносить пропозиції щодо створення реорганізацію та ліквідацію комунальних підприємств, установ, організацій та здійснює інші повноваження місцевого самоврядування, визначені в законодавстві України.

Повноваження голів районної, обласної, районної у місті ради визначені в статті 55 Закону «Про місцеве самоврядування в Україні» до яких віднесено виконання адміністративних функцій щодо організації діяльності відповідної ради, організовує допомогу депутатам щодо здійснення ними власних повноважень, організовує проведення референдумів та виборів до органів державної влади і місцевого самоврядування, виступає розпорядником коштів призначених на утримання ради та її виконавчого апарату, представляє раду як суспільну інституцію, звітує перед відповідною радою про результати здійснення власних повноважень.

Повноваження службових осіб місцевого самоврядування визначаються змістом та характером займаної посади, однак їх можна звести до наступних положень: додержання Конституції, законів України та інших нормативних актів на відповідній території; сприяння реалізації прав і свобод громадян; постійне вдосконалення власної роботи та постійне підвищення власної компетенції, недопущення дій чи бездіяльності, які можуть зашкодити інтересам держави та місцевого самоврядування, повага до громадян, органів державної влади, органів місцевого самоврядування, держави; дотримання принципів та правил етичної поведінки, сумлінно виконувати власні службові обов'язки права. Характер повноважень службових осіб місцевого самоврядування повинен мати чітку кореляцію з повноваженнями відповідних категорій посад державних службовців, що врешті визначається через співвідношенням категорій, рангів посад державних службовців та категорій, рангів посад працівників органів місцевого самоврядування.

Повноваження депутатів місцевих рад визначені в Законі України «Про статус депутатів місцевих рад» [5]. Депутат сільської, селищної, міської, районної у місті, районної, обласної рад представляє інтереси територіальної громади та її частини – виборців свого виборчого округу, здійснює власні повноваження, поєднуючи їх з власною професійною чи службовою діяльністю.

Повноваження депутата місцевої ради в законодавстві розподілені за характером прав та виконуваних обов'язків на повноваження у виборчому окрузі та повноваження у місцевій раді. Відповідно повноваження у виборчому окрузі носять характер представницький, а повноваження під час роботи в раді носять службовий характер, а їх поєднання відбувається під час сесійної роботи депутатів.

Повноваження як складова правового статусу депутатів є ключовою ознакою, що характеризує службу в органах місцевого самоврядування як вид публічної

служби, а посадових осіб, службових осіб місцевого самоврядування та депутатів місцевих рад дає можливість віднести до особливого виду публічних службовців. Проте повноваження не вичерпують таку важливу їх характеристику як правовий статус, він включає також обмеження, відповідальність та гарантії місцевого самоврядування.

Таким чином, повноваження є ключовою характеристикою правового статусу публічних службовців органів місцевого самоврядування та ознакою, яка дає можливість характеризувати службу в органах місцевого самоврядування як вид публічної служби.

Список використаних джерел

1. Конституція України : станом на 15.03.2016 р. : Електронний ресурс. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/laws>
2. Закон України “Про місцеве самоврядування в Україні” № 280/97 від 21.05.1997р.: Електронний ресурс.– Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/laws>
3. Закону України № 2493 від 7.06.2001 р “Про службу в органах місцевого самоврядування”: Електронний ресурс. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/laws>
4. Закон України № 595 від 14.07.2015 р. “Про місцеві вибори”: Електронний ресурс. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/laws>
5. Закон України “Про статус депутатів місцевих рад” № 93 від 11.07.2002р.: Електронний ресурс.– Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/laws>

Лисенко О.О.

УПРАВЛІННЯ З ОРІЄНТАЦІЄЮ НА РЕЗУЛЬТАТ ЯК СПОСІБ ПОКРАЩЕННЯ НАДАННЯ УПРАВЛІНСЬКИХ ПОСЛУГ ДЕРЖСЛУЖБОВЦЯМИ

Сьогодні державна служба все більш глибоко усвідомлює нагальну потребу вдосконалити свої управлінські системи, аби бути готовими до нових викликів, спричинених економічними та соціальними змінами, які відбуваються у державі та у світі. Можна виділити спільні характеристики реформ публічного сектору у різних країнах: застосування сучасних практик менеджменту, реформа бюджетного процесу та систем управління фінансами, орієнтація на потреби та переваги клієнтів, забезпечення участі зацікавлених сторін тощо. Управління з орієнтацією на очікувані результати діяльності є ключовою складовою реформ.

Такий підхід схожий ідеям управління на основі цілей, висловлених Пітером Друкером. Бізнес взяв даний підхід першим, але поступово його стали використовувати уряди та державні організації. Головний акцент реформ – фокус на питання ефективності та результативності діяльності, якості надання управлінських послуг. Порушуються питання активізації персоналу та її вплив на якість надання цих послуг, питання управління ризиками, управління на основі проектів, управління якістю. В основі всіх цих підходів полягає прагнення вдосконалення